

Tegen beter
weten in

HINKE
HONINGH-SMIT

Hinke Honingh-Smit

Tegen beter weten in

Uitgeverij Zomer & Keuning

HOOFDSTUK 1

De eerste verkleurde bladeren dwarrelden al van de bomen, ten teken dat de herfst begonnen was. Het had de hele dag geregend en het zag er voorlopig niet naar uit dat de waterstroom op zou houden. De regen geselde de straten, die er verlaten bij lagen, en de enkeling die zich naar buiten waagde. De hoge flatgebouwen, de wegen en de lege speelplaatsen zagen er in dit schaarse najaarslicht grijs en troosteloos uit.

Alinda Doornenkamp had al enige tijd naar dit uitzicht staan kijken. Ze huurde een woning op de zesde verdieping van een van de hoge flatgebouwen en kon hiervandaan de buurt goed in de gaten houden. Haar appartement was klein maar comfortabel en ze had het gezellig ingericht met eenvoudige, smaakvolle meubels. Ze werkte in een stoffenzaak en had vandaag vrij omdat het zondag was. Ze woonde weliswaar al drie jaar in deze stad, maar kende er slechts een handvol mensen. Zodoende bracht ze haar vrije tijd grotendeels thuis door, met een goed boek en haar voeten lekker lui op een stoel. Vaak ook tuurde ze, net als nu, tijden naar buiten. Het leek dan alsof ze op iets wachtte.

De stad lag in het midden van het land en had een overwegend landelijk karakter. Vooral door de wat betere buurten liepen lange, brede lanen en door de gehele stad waren parkjes en waterpartijen aangelegd. De stad was niet groot, maar had een middeleeuws centrum, dat vooral in de zomer veel toeristen trok van allerlei nationaliteiten. Vooral buiten het vakantieseizoen, als het rustig was, voelde Alinda zich er prettig; juist doordat het dan allemaal zo overzichtelijk was.

Alinda had niet veel familie. Ze had slechts één tante, de oudste zus van haar moeder, die met haar man helemaal in het zuiden van het land woonde, waar zij een middelgrote boerderij en enkele hectaren land beheerden. Toen haar ouders vijftien jaar geleden op tragische wijze om het leven waren gekomen, was ze ondergebracht bij haar oom en tante, die altijd nogal stug tegenover haar ouders waren geweest. Ze had er gewoond tot haar vijfentwintigste en woonde nu alweer drie jaar zelfstandig. Met haar oom en tante had ze vrijwel geen contact meer. Ze vroeg zich soms af hoe ze het in 's hemelsnaam nog zo lang bij hen had uitgehouden.

Ze had veel portretten van haar ouders aan de muren hangen, zodat ze altijd om haar heen waren. Op een notenhouten dressoir stond een portret van haar vader en een van haar moeder, alle twee met hetzelfde fraaie, zilveren lijstje eromheen. Elke avond voordat ze naar bed ging, nam Alinda de lijstjes een voor een in haar handen, drukte er zacht een kus op en fluis-

terde enkele tedere woordjes tot de glimlachende gezichten.

Ze had heel veel van haar ouders gehouden en hield nog altijd van hen. Het waren ontwikkelde en hartelijke mensen geweest, die het zelf niet breed hadden, maar altijd voor iedereen klaarstonden. Alinda was dan ook ontzet geweest toen op een koude winteravond het vreselijke bericht kwam van hun plotselinge dood. Ze waren na een feestje teruggereden en hadden opeens moeten remmen. Door de gladheid was hun auto uit de bocht geslipt en met een harde klap tegen een passerende vrachtwagen aan gekomen; ze waren op slag dood geweest. Alinda had hete tranen gesnikt op de schouder van de politieman die haar zacht en bedrukt het ontzetsende nieuws had gemeld. De familie had haar na het ongeval onder haar hoede genomen. Na een paar maanden vond tante Stien dat het maar eens afgelopen moest zijn met haar verdriet. Het leven ging immers door en ze was toch nog jong, pas dertien jaar.

Toen Alinda vijftientig was, had ze een vacature voor een verkoopster in een stoffenwinkel in de krant zien staan. Ze had er meteen op gereageerd, omdat ze zo snel mogelijk weg wilde uit het zuiden. Weg uit de kille omgeving van haar familie, die het meisje meer uit plichtsbesef dan uit liefde in haar midden dulde. Ze was meteen aangenomen door de eigenaresse van de winkel: een al wat oudere, flinke vrouw, die haar op het eerste gezicht meteen sympathiek vond.

Dit gevoel was geheel wederzijds, want Alinda had zich bij de kinderloze Maria van Montfoort direct op haar gemak gevoeld. Ook nadat de winkel gesloten was, bleef Alinda vaak nog bij Maria, die in een flatje boven de zaak woonde. Onder het genot van een kopje koffie praatte ze met haar over van alles en nog wat. Behalve over dat ene... Dat waar Alinda niet over dúrfde te praten, omdat het beladen was met schande.

Maria was eenenzestig en had de nodige levenservaring opgedaan, waardoor ze instinctief aanvoelde dat ze met dit gehavende mensenkind voorzichtig moest omspringen. Al gauw vermoedde ze dat Alinda een groot geheim met zich mee droeg, een geheim waaronder ze ernstig gebukt ging. Het leek Maria echter niet raadzaam om het uit haar te trekken, ze had immers net het vertrouwen van Alinda gewonnen en dat wilde ze niet op het spel zetten. Nee, ze zou rustig afwachten. Hopelijk zou haar 'zorgenkind', zoals ze Alinda bij zichzelf liefkozend noemde, mettertijd haar schroom overwinnen en haar hart bij haar uitstorten.

Maria was getrouwd geweest, maar had geen kinderen gekregen, hoewel ze die dolgraag gehad zou hebben. Een medisch onderzoek wees uit dat zij onvruchtbaar was en dus nooit in verwachting zou kunnen raken. Dit

was een grote klap voor haar geweest, die ze grotendeels had overwonnen door hard voor zichzelf te zijn en al haar energie te steken in een eigen zaak die een groot succes werd. De tweede klap kwam toen haar echtgenoot Johan van Montfoort vroegtijdig overleed. Ook hier sloeg zij zich wonder boven wonder doorheen. Maar haar hardheid was slechts schijn, want vanbinnen was Maria een warme, gevoelige vrouw. Toen ze Alinda zag, moest ze meteen denken aan het kind dat ze altijd gehad had willen hebben.

Alinda had best haar dochter kunnen zijn; ze leken zelfs een beetje op elkaar. Maria's haar was nu bijna helemaal grijs, maar was net als dat van Alinda ooit donkerbruin geweest. Beiden hadden bruine ogen en een lang gezicht met hoge jukbeenderen. Ze waren ook even lang, ongeveer 1 meter 75, en allebei zo slank als een den. Maria vond dat Alinda eens wat meer aandacht aan haar uiterlijk zou moeten besteden. Ze zou wat vrolijker kleren kunnen dragen en niet die fletse rokken en truien die ze nu vaak aan had. Maar ook dat was een kwestie van tijd; ze moest Alinda vooral niet onder druk zetten. Bovendien maakte haar gezicht dat je nauwelijks op haar kleren lette. Ze had een reuze lief snoetje, vond Maria, dat omlijst werd door glanzend, halflang haar.

Waar Maria zich ook weleens zorgen over maakte, was dat Alinda nooit uitging. Nu kende ze weliswaar nog niet zoveel mensen in deze stad, maar Maria voelde aan dat het niet zozeer daaraan lag. Het had meer te maken met iets in Alinda zelf. Met dat geheim waarover ze blijkbaar met niets en niemand wilde spreken en dat als een donkere, dreigende wolk boven haar bestaan leek te zweven. Maar misschien had ze het mis, misschien zag ze spoken en was er feitelijk niets aan de hand...

Alinda zuchtte zachtjes en ging bij het raam weg. Ze was onrustig en besloot naar buiten te gaan, ook al regende het. Frisse lucht, daar had ze behoefte aan. Frisse lucht om de beklemmende gedachten en gevoelens uit haar hoofd te verdrijven. Het voordeel van dit weer was dat ze helemaal alleen op straat zou zijn. Ze zou niet worden gestoord door anderen. Alinda was altijd al wat verlegen geweest en keek mensen vaak niet aan, uit angst hun blik te ontmoeten. Ze sprak ook zacht en liep snel en onhoorbaar, alsof ze het liefst onzichtbaar wilde zijn.

Gelukkig ging het in de winkel heel goed. De mensen waren altijd aardig tegen haar en waardeerden haar omdat ze zeer behulpzaam en vriendelijk was. Ze had ook veel plezier in haar werk: het opmeten en knippen van lappen stof, klanten adviseren met het uitzoeken van verschillende dessins

en kleuren. Soms had ze hele gesprekken met mensen over het interieur van hun huis.

Maar buiten was het anders. Buiten was ze weer dat schuchtere, eenzame meisje dat bang was voor anderen. Dat uit elke hoek onraad vreesde en schichtig om zich heen keek om te zien of ze gevolgd werd. De regen zou haar nu beschermen tegen vreemde blikken; het was alsof ze omgeven werd door een veilig scherm. Ze begon zonder doel maar wat te lopen. Het gaf niet waar ze terechtwam; ze wilde bewegen, uitwaaien, gedachteloos worden, ijl als de wind. Ze stak een kleine paraplu op en liep de weg over, naar het voetpad dat door een klein parkje liep, waar bankjes stonden en mensen gewoonlijk hun honden uitlieten. Nu was het er stil. Ze hoorde slechts het geruststellende ruisen van de regen in de nog jonge aanplant.

Midden op het zandpad lag iets van plastic. Ze stopte om het op te rapen: het was een klein, naakt baby'tje. Het popje zag er nog schoon uit, dus het kon er nog niet zo heel lang liggen. Alinda moest denken aan het kind dat het popje verloren had. Misschien hilde het nu in haar bedje om het verloren speelgoed. Plots hoorde ze een kind roepen. Het volgende moment kwam er een klein, witblond meisje aanrennen dat tegen haar op botste. Het meisje was een jaar of zes en had betraande oogjes, die echter op slag begonnen te glimmen toen ze het popje zag.

Ze griste het uit Alinda's handen. 'Kom maar bij mama, stout kind! Was je weer eens weggelopen? Niet huilen hoor. Kom maar, dan krijg je kusjes.' Het popje werd bedolven onder luid smakkende zoentjes.

Alinda keek om zich heen, ze zag verder niemand. Het kind zou toch niet zomaar in haar eentje de straat op zijn gegaan? 'Wie ben je?' vroeg ze zacht. 'En waar woon je?'

Het kind zweeg en keek haar nieuwsgierig aan met grote, blauwe ogen. 'Heb je soms je tongetje verloren?'

Het meisje schudde haar hoofdje. 'Nee hoor, ik heet Lidewij en dit is Miesje. Miesje is een heel stout kind, maar ook heel lief. Vind jij haar ook lief?'

Alinda knikte. 'Ja, heel erg lief. Wat een mooie naam heb jij. Ben je hier helemaal alleen, Lidewij?'

'Nee hoor,' zei opeens een vriendelijke mannenstem achter hen.

Alinda schrok. Ze draaide zich om en stond oog in oog met een man van haar eigen leeftijd. Hij was een hoofd groter dan zij, had kort, lichtblond haar en dezelfde, stralend blauwe ogen als het meisje. De man was slank maar gespierd. Zijn blik was nieuwsgierig en niet onvriendelijk. Alinda

meende er iets licht spottends in te zien en keek verlegen opzij.

‘Je dacht zeker: wat zijn dat voor onverantwoordelijke ouders, om een kind zomaar de regen in te sturen? Lidewij stond erop om nu Miesje te gaan zoeken, die ze hier ergens verloren heeft. We wonen hier vlakbij.’ Hij knikte met zijn hoofd naar een flat achter zich. ‘Nou, daar is onze vermiste weer,’ zei hij tot zijn dochter. ‘Dan gaan we maar weer eens naar binnen, daar is het een stuk aangenamer.’ Hij keek weer naar Alinda en stak een grote, stevige hand uit. ‘Maar laat ik me even voorstellen, dat is wel zo beleefd. Joris Tuinman, ik houd toevallig veel van tuinieren, dus dat komt goed uit.’ Hij glimlachte en keek haar afwachtend aan.

Nu was het haar beurt. Na een korte aarzeling legde Alinda haar kleine, slanke hand in de zijne. Hij drukte hem zachtjes, alsof hij bang was haar pijn te doen. ‘Alinda Doornenkamp,’ zei ze timide. Ze keek voorzichtig in zijn ogen en merkte tot haar verrassing en tegelijk schrik dat iets in zijn blik haar aantrok. Een blik die vertrouwen uitstraalde, warmte en gevoeligheid, maar ook kracht. Na een paar tellen draaide ze haar ogen weer verlegen weg en zag dat het kind haar nieuwsgierig aankeek.

‘Kom je ook hier om wat te zoeken?’ vroeg Joris Tuinman glimlachend, terwijl hij Lidewij op zijn schouders trok.

‘Misschien...’ zei Alinda zacht.

‘Ben jij soms ook een popje kwijt?’ vroeg Lidewij verbaasd.

Alinda schudde haar hoofd. ‘Nee Lidewij, ik heb geen popje.’ Ze keek naar het kind en voelde opeens verlangens opkomen. Hevige, moederlijke verlangens die ze diep weg had gestopt, maar blijkbaar waren ze te sterk om zich voor lange tijd te laten verdringen.

Lidewij stak haar knuistje uit, waarin het popje zat geklemd. ‘Hier, dan mag je mijn Miesje hebben. Maar alleen als je belooft er goed voor te zorgen, hoor! En ik kom af en toe op bezoek om te zien hoe het met haar gaat!’

Alinda nam het baby’tje voorzichtig in haar handen, alsof het van vlees en bloed was. ‘Dank je wel,’ zei ze, ‘dat is heel erg lief van je.’ Ze voelde plotseling tranen branden achter haar ogen en durfde het kind niet langer aan te kijken uit vrees dat ze in huilen zou uitbarsten.

‘Gaat het?’ vroeg Joris Tuinman. Hij klonk bezorgd.

Hij vraagt zich natuurlijk af wat ik hierbuiten, moederziel alleen, in de regen doe, dacht Alinda. Ze moest gauw iets bedenken. ‘Ja,’ zei ze, ‘ja hoor, alles is prima. Ik had even behoefte aan wat frisse lucht. Het is soms zo benauwd daarboven.’ Ze wees naar de flats waartussen die van haar stond; ze waren door de bomen heen te zien.

Joris Tuinman glimlachte weer. 'Maar dan zijn we burenen! Nou ja, verre burenen.' Hij keek peilend naar de bewolkte hemel. 'Je hebt anders geen mooie dag gekozen om uit te waaien.'

Alinda beet op haar lip. Nu wist hij dat ze vlakbij woonde, dat was onverstandig geweest. Ze keek hem heel even in het gelaat. Hij maakte een ongevaarlijke indruk, zo met zijn dochtertje op z'n armen, maar je wist het nooit. Het gevaar kon overal schuilen. Gelukkig wist hij niet in welke flat ze precies woonde en op welk nummer, al kon hij daar natuurlijk vrij eenvoudig achter komen. Ze wilde hier weg, maar ze kon toch moeilijk zomaar opstappen...

'Ik moet er helaas weer vandoor,' zei Joris Tuinman. 'Ik heb eten op staan en ben achter deze jongedame aan gelopen omdat ze ineens de hort opging, maar ik ben vergeten het gas lager te zetten.'

Blijkbaar had ze enigszins verbaasd gekeken, want hij vervolgde: 'Ik ben weduwnaar, zodoende kook ik m'n eigen potje. Mijn vrouw Barbara kon uitstekend koken, maar wat ik maak is ook wel eetbaar, hè Liedje?' Het was bedoeld als een grapje, maar in zijn stem lag iets bedroefds.

Lidewij knikte. Ze had haar duim in haar mond en richtte haar grote, blauwe ogen naar de hemel die net tussen de kruinen van de bomen zichtbaar was.

Alsof ze daar ergens haar overleden moeder kan zien, dacht Alinda.

Joris Tuinman zweeg even, het leek of zijn gedachten afdwaalden naar iets anders. Toen maakte hij aanstalten om te vertrekken. 'Misschien zien we elkaar nog weleens. Wij zijn hier regelmatig te vinden, als ik tenminste niet naar m'n werk hoef.' Hij riep een korte groet en haastte zich het park uit, op weg naar zijn potten en pannen.

Toen ze weg waren, had Alinda het gevoel alsof ze gedroomd had, maar het popje in haar handen was het bewijs dat ze vader en dochter Tuinman wel degelijk had ontmoet. Ze zag zijn ogen nog voor zich en die van het kind. Maar ze moest zich niet verliezen in rooskleurige fantasieën. Ze zou het immers nooit aandurven met een man in zee te gaan en een gezin te stichten. Dat was niet voor haar weggelegd en daar moest ze vrede mee hebben.

Ze dacht aan het vreselijke geheim dat ze al zo'n tijd met zich mee torste, nu al twaalf lange jaren, en dat haar ertoe dreef om mannen die in haar geïnteresseerd waren, die haar liefhadden, van zich af te stoten. Het was een vloek die op haar rustte, zo ervoer ze het. Ze had er al die tijd met niemand over durven spreken, zeker niet met haar oom en tante, die er totaal geen begrip voor gehad zouden hebben. Zelfs nu niet, met Maria.

Ze schaamde zich te diep voor wat er gebeurd was, voor wat ze had laten gebeuren. Alinda wist niet dat hierin binnenkort een grote verandering zou komen en dat allemaal dankzij die kleine, onschuldige Lidewij...

De Lapjesdeken, zoals de winkel van Maria van Montfoort heette, lag in het centrum van de stad. Alinda woonde in een buitenwijk, maar kon voor haar deur op een bus stappen die haar binnen tien minuten tot vlak bij haar werk bracht. De winkel was niet groot, maar wel gevestigd in een mooie winkelstraat die veel publiek trok. Veel mensen wipten even Maria's zaak binnen, gelokt door de prachtige etalage die zij doorgaans zelf inrichtte, en verlieten niet zelden met een mooie lap stof of een knippatroon het pand.

De laatste maanden mocht Alinda meewerken aan de inrichting van de etalage. Ze deed dat met zoveel smaak en flair, dat Maria haar – als er weer eens mooie, nieuwe stoffen arriveerden – steeds vaker vroeg: 'Alinda, ga je de etalage weer eens mooi maken?' Alinda was diep in haar hart trots dat Maria haar en niet Renske, die al veel langer voor haar werkte, hiervoor vroeg.

Renske Molenaar had vroeger hele dagen in de winkel gestaan, maar sinds drie jaar geleden haar zoontje Joeri was geboren, was ze het wat rustiger aan gaan doen. Toen had Maria de advertentie gezet waarop Alinda had gereageerd. Renske werkte voortaan alleen 's ochtends, wanneer Joeri op de crèche zat, en Alinda stond 's middags in de winkel. Zaterdags en op koopavonden werkten ze vaak samen, maar ook weleens doordeweeks, bijvoorbeeld als er veel toeristen waren of als iedereen vakantie had. Nu in het najaar was de aanloop wat minder groot en stond Renske de ene zaterdag in de winkel en Alinda de andere.

Renske was gelukkig niet jaloers op Alinda. Ze had Renske gevraagd of ze het niet vervelend vond dat zij de etalage inrichtte. 'Ik vind dat je de etalage altijd reuze leuk maakt,' had ze toen gezegd. 'Ik zou dat niet kunnen hoor, het is fijn dat jij dat wilt doen.'

Renske was niet echt een vriendin van Alinda, maar wel een goede kennis. Naast Maria was Renske de enige met wie Alinda over persoonlijke dingen sprak. Vanzelfsprekend vertrouwde ze de intiemste dingen alleen toe aan Maria, die immers haar 'oudere vriendin' was, zoals zij Maria van Montfoort bij zichzelf noemde. Renske was een gezellige meid van begin dertig, echt Hollands welvaren. Ze was groot en stevig, maar niet dik. Ze had een flinke bos rood haar en een bleek gezicht met sproeten, waaraan ze zichzelf soms ergerde. Vooral als het zomer was en de sproeten zich in volle

hevigheid over haar gezicht verspreidden. In het verleden had ze van alles geprobeerd om ervan af te komen, maar niets had geholpen. Joeri leek als twee druppels water op zijn moeder, van vader Ronald kon Alinda geen trekken in het kind ontdekken.

Ronald Molenaar was architect en zat de hele dag op kantoor of liep met opzichters over bouwterreinen om nieuwe projecten te bekijken. Een enkele keer kwam hij van zijn werk langs om Renske met de auto op te halen. Hij was lang, mager en had ravenzwart haar. Hij keek mensen nooit recht in het gezicht en zei nooit veel, zodat Alinda niet goed wist wat ze van hem moest denken. Maria had zich weleens iets over hem laten ontvallen, waardoor Alinda de indruk kreeg dat het niet altijd een makkelijk heerschap was. Blijkbaar ging het toch wel goed tussen Renske en Ronald, want zij was altijd opgewekt en maakte de hele dag grapjes.

‘Je bent zo stil,’ zei Maria nadat ze de winkeldeur op slot had gedaan en ze in haar flat achter hun gebruikelijke kopje koffie zaten. De Friese staartklok sloeg zes uur. ‘Je hebt de hele middag haast geen woord gezegd. Is er iets?’ Maria had zich afgevraagd of het wel verstandig was om erover te beginnen, maar had uiteindelijk de stoute schoenen toch aangetrokken. Alinda nam voorzichtig een slokje van de hete koffie. Ze schudde haar hoofd en glimlachte flauwtjes. ‘Er is niets aan de hand, Maria. Ik ben alleen een beetje moe, dat is alles.’

Maria maakte zich niettemin zorgen. Soms vroeg ze zich af of ze niet toch moest informeren naar wat Alinda nu zo zwaar op de maag lag. Misschien had haar bui van vandaag wel niets met het ‘geheim’ te maken, maar het kon natuurlijk ook om iets heel anders gaan. Het was haar opgevallen dat Alinda steeds een wat dromerige blik in haar ogen had en tijdens het werk soms opeens afwezig was, alsof ze in gedachten elders vertoefde. Was er misschien een jongeman in het spel? Maria hoopte van wel, want een mens alleen was toch niets gedaan. Goed, zij was ook alleen, maar ze had een prima huwelijk gehad met een fijne man en na Johans dood kon ze zich niet voorstellen ooit nog met een andere man te zullen trouwen.

Maar Alinda was nog jong. En aantrekkelijk. Er moesten toch genoeg mannen rondlopen die haar gelukkig wilden en konden maken? Mannen met wie Alinda een gezin zou kunnen stichten? Maria had weleens met de gedachte gespeeld haar aan iemand te koppelen; ze kende wel wat ‘loslopende kandidaten’. Uiteindelijk had ze het niet gedaan omdat ze Alinda niet iets wilde opdringen. Zou er nu dan toch een man in haar leven zijn gekomen?

Het was alsof Maria gedachten kon lezen, want Alinda's hoofd was de hele dag al bij de ontmoeting van gisteren, met vader en dochter Tuinman. Vooral de ogen van Joris Tuinman lieten haar niet meer los, hoezeer ze ook probeerde aan iets anders te denken: het werk, haar ouders, Maria... Ze keek naar de vrouw tegenover haar, die ze eigenlijk nog maar kort kende. Toch had ze het gevoel of ze Maria van Montfoort al van kindsbeen af had meegemaakt. Dat kwam ook omdat ze elkaar zoveel hadden verteld. Maria wist inmiddels veel over haar gelukkige jeugd en de minder gelukkige periode daarna, die een groot, pijnlijk stempel op Alinda had gedrukt. Haar gedachten gingen nu naar de hardvochtige oom en tante die zo weinig begrip voor haar verdriet om haar ouders hadden gehad en haar hard hadden laten werken op hun boerderij, zeg maar gerust dat ze haar hadden afgebeeld. Van 's ochtends vroeg tot 's avonds laat had ze stallen uitgemest, vloeren gedweild, koeien gemolken, kippen en varkens gevoederd en talloze andere karweitjes verricht zonder dat ze er ook maar één cent voor kreeg. Als ze dan moe en hongerig weer binnenkwam, moest ze eerst nog elke avond eten maken.

Slechts bij hoge uitzondering ging ze weleens het dorp in, hoewel ze nauwelijks geld had om uit te geven. Op haar spaarrekening stond maar een klein bedrag dat ze het liefst zo veel mogelijk intact liet.

Heel soms deed ze over het harde werk haar beklag, waarop haar oom en tante zeiden dat ze zich niet zo moest aanstellen. 'Kind,' zei haar tante dan kribbig, 'je weet niet half hoe goed je het hier hebt! Kost en inwoning zijn gratis, dus het is logisch dat je er wat voor terugdoet. Het geld groeit ons niet op de rug. Iedereen hier moet z'n steentje bijdragen, dus jij ook!' En daar moest ze het dan mee doen. Toen drie jaar na haar intrek bij haar familie het vreselijke gebeurde, durfde ze er dan ook niet tegen hen over te beginnen; ze zouden er niets van begrijpen en het haar zelfs kwalijk nemen. Dat wist ze zeker. Ze had gehuild in haar hart en haar snikken gesmoord in haar kussen, zodat niemand ze zou horen. Sindsdien droeg ze het verdriet, de ellendige herinnering, in stilte met zich mee.

Ze prees de dag waarop ze er weg kon, omdat Maria iemand nodig had in haar zaak.

Haar leventje was sindsdien redelijk rustig verlopen, al had ze eens in de zoveel tijd een akelige nachtmerrie. Soms ging het over haar oom en tante en soms over dat andere, wat vrijwel nooit helemaal uit haar gedachten was. Maar ze had ermee leren leven, zoals iedereen met z'n eigen schaduwzijde moest leren leven. Al was de hare soms wel heel erg benauwend. Ze dacht weer aan Joris Tuinman. Sinds die toevallige ontmoeting van

gisteren ervoer ze haar geheim als extra drukkend. Hoe graag zou ze niet zorgeloos zijn en zomaar even een praatje met hem aanknopen, bijvoorbeeld over Lidewij... Maar nee, ze moest het wegduwen; het was niet voor haar bestemd. Haar leven had een andere koers genomen, al had ze die niet zelf bepaald. Ze brandde van verlangen om Maria alles te vertellen, haar hart eindelijk eens uit te storten, een grote emotionele schoonmaak te houden. Maar haar schaamte over het gebeurde zou sterker zijn dan de opluchting, dat wist ze nu al. Ze moest het zelf klaren, er zelf mee in het reine zien te komen.

‘Wil je nog een kopje koffie?’ vroeg Maria.

Alinda schrok op uit haar gedachten. ‘Wat? O ja, graag.’ Ze hield haar kopje omhoog.

‘Jij was even heel ver weg, geloof ik,’ zei Maria. Ze hield de kan scheef en schonk Alinda’s kopje vol.

Alinda knikte.

Maria van Montfoort ging weer zitten nadat ze zichzelf ook een kopje had ingeschonken. Ze keek Alinda ernstig aan. ‘Als er iets is, als je ergens mee zit en je wilt het kwijt, wat het ook is, weet dan dat je altijd bij mij terecht kunt. Op elk uur van de dag. Zul je dat nooit vergeten?’

‘Nee, ik zal eraan denken,’ zei Alinda. Haar stem klonk ontroerd en dankbaar. ‘Dat vind ik reuze lief van je, Maria.’ Ze keek liefdevol naar het wijze gelaat van haar oudere vriendin, in wier voorhoofd het leven fijne rimpeltjes had getekend.

Plotseling verscheen er een verkrampde uitdrukking op Maria’s gezicht. Ze greep naar haar buik en ging voorover zitten.

Alinda schoot overeind. ‘Wat is er, heb je pijn?’ Ze stond op en kwam naast Maria staan.

Maria van Montfoort ging weer gewoon zitten en glimlachte naar Alinda. ‘Het is niets, kind, maak je maar geen zorgen. Ik heb een gevoelige maag en moet oppassen met wat ik eet, dat is alles. Het gaat alweer beter. Soms komt het zonder waarschuwing opzetten en dan zakt het net zo snel weer af. Ik moet wat minder koffie drinken, dat is slecht voor de maag.’

‘Ben je weleens naar de dokter geweest hiervoor?’ vroeg Alinda bezorgd. Ze was weer gaan zitten.

Maria schudde het hoofd. ‘Ach, die vinden toch niets of ze geven je allerlei middeltjes waar je alleen nog maar vervelender van wordt. Nee, kruiden-thee, dat is het beste. Niet te veel snoepen en af en toe wat rusten. Als je het niet erg vindt, Alinda, ga ik nu even liggen. Het is een drukke dag geweest.’

Ongerust liep Alinda naar de bushalte. Als het nu maar niets ernstigs is, dacht ze. Ze zou er bij Maria op aandringen dat ze gauw eens naar de dokter ging. Alinda moest er niet aan denken haar te verliezen. Nu besepte ze eens te meer hoe weinig mensen ze eigenlijk kende. Ja, ze knikte weleens naar deze en gene in de supermarkt bij haar in de buurt, maar verder ging het niet. Dat kwam omdat ze iedereen altijd met haar blik en haar gedrag op een afstand had gehouden. Iedereen, behalve Maria en in mindere mate Renske. Als Maria zou overlijden, wie kende ze dan nog? Waar moest ze dan heen met haar problemen? Naar haar familie? Die zag haar al aankomen...

Nee, van die kant hoefde ze niets te verwachten. Hoe oud zouden oom Frans en tante Stien inmiddels zijn? Ze waren vermoedelijk al een heel eind in de zestig, misschien wel begin zeventig. Onwillekeurig vroeg Alinda zich af wat er met de boerderij zou gebeuren als haar oom en tante kwamen te overlijden. Voor zover zij wist was er verder geen familie, ook geen achterneven of achternichten. Stel je voor dat zij...

Daar kwam de bus al aan. Alinda stapte in en zag dat het erg vol was; iedereen ging nu natuurlijk terug naar huis. Ze zag nog net één lege plaats voorin. Dat was geluk hebben! Ze ging zitten, maakte enkele knoopjes van haar regenjas los en keek door de beslagen ruit. Ze wreef een stukje schoon waardoor ze flarden van de straat zag en voorbijgangers, die gewapend met aktentassen en paraplu's over de stoep renden. Ze moest een beetje lachen, het was net zo'n ouderwetse komische film, waar de mannetjes razendsnel over het doek schoten en elkaar als bezetenen achternazaten.

'Heb je een binnenpretje?' vroeg een niet onbekende stem die van ergens vlak bij haar kwam.

Ze keek op en zag Joris Tuinman, die op de bank voor haar zat. Hij had zich half omgedraaid en keek haar lachend aan. Zijn haren zaten wat door elkaar, alsof hij er met zijn hand doorheen had gewoeld. Ze knikte en zond hem een flauwe glimlach. Toen deed ze of ze weer naar buiten keek, maar ze zag niets. Haar hart bonkte in haar keel. Waarom had ze niet gezien dat hij daar zat? Maar dit was het enige vrije plekje geweest. Het kon niet anders, ze had hier wel moeten plaatsnemen. Nou ja, dat kon gebeuren. Ze had hem gegroet en verder was ze tot niets verplicht. Gespannen concentreerde ze zich op de ruit, maar deze was alweer ondoorzichtig geworden.

'Er is daar niet veel te zien,' zei Joris Tuinman na enige tijd. 'Kom je ook net van je werk af?'

Alinda knikte opnieuw. 'Ja,' zei ze schor. Ze had haar ogen weggedraaid van het venster en keek nu langs hem, alsof er achter zijn rug iets interessants was te zien. Ze moest iets vragen, ze kon toch moeilijk de hele tijd stommetje spelen. 'Is Lidewij niet bij je?' Ze probeerde zijn blik te ontwijken, maar zijn ogen trokken haar als een magneet naar hen toe.

'Nee, ze is naar school. Gelukkig kan ze daar tussen de middag overblijven en dan gaat ze naar de naschoolse opvang, waar ik haar aan het eind van de middag weer ophaal. Beetje ongezellig voor haar,' voegde hij daar wat schuld bewust aan toe, maar ik ben vaak op pad voor m'n werk.'

'En hoe doe je dat dan op woensdagmiddag en zaterdag?' vroeg Alinda.

'Dan past er een buurmeisje van zestien op haar. Ik zou er graag wat vaker voor Liedje willen zijn, maar dat kan ik me financieel helaas niet permitteren.' Hij haalde zijn schouders op.

'Dat lijkt me inderdaad lastig,' zei Alinda. 'Wat voor werk doe je?'

Joris grijsde. Het leek of hij deze vraag al had zien aankomen. Hij sloeg zijn armen om de achterkant van zijn rugleuning en steunde er met zijn kin bovenop. 'Ik werk bij een groot tuinbedrijf, Het Jaagpad, misschien ken je het. Ik ontwerp tuinen voor particulieren en bedrijven en ik voer de plannen, samen met assistenten, ook uit.'

Ondanks zichzelf moest Alinda nu hardop lachen. 'Je doet je naam wel eer aan, moet ik zeggen.'

Joris lachte ook, blij haar vrolijk te zien. 'Ja, maar zo toevallig is het niet; het tuinieren zit echt in ons bloed.'

'Ons bloed? Wat bedoel je daarmee?'

'Het zit in onze familie. Mijn vader deed hetzelfde werk als ik.'

'Heb je zijn zaak overgenomen?'

'Nee,' zuchtte Joris, 'was dat maar zo. Hij werkte wel voor hetzelfde bedrijf als ik en ik ben inmiddels al verder dan hij ooit is gekomen, want ik ben hoofd van de afdeling Ontwerp en Uitvoering.'

'Vindt hij dat niet vervelend?' vroeg Alinda bezorgd.

'Nee, hij is alleen maar blij voor mij. Hij heeft zelf nooit zoveel ambities gehad. 'Als je maar gezond bent,' zegt hij altijd. En hij is gelukkig ook gezond. Hij woont samen met mijn moeder aan de rand van de stad. Niet ver daarvandaan hebben ze langs de spoorlijn een mooie volkstuin, waar ze in het voorjaar van alles op verbouwen, van bieten tot snijbloemen.'

'Maar is dat niet zwaar voor ze? Ik neem tenminste aan dat ze niet meer zo heel erg jong zijn.'

Joris lachte. 'Ze zijn midden zeventig, maar nog zo kwiek als wat. Zonder die tuin zouden ze geen leven hebben, dat is alles voor ze. Ik ben een na-

komertje. Ik heb drie oudere broers die al het huis uit waren toen ik werd geboren en had het 'rijk' dus zagezegd alleen.'

'Maar ik dacht dat Het Jaagpad buiten de stad lag?'

'Dat klopt, maar ik moest even bij een mogelijke opdrachtgever langs om daar de tuin te inspecteren. Een knorrige, oude heer, die in een villa woont met een flinke lap grond erbij. Die grond alleen is al een hoop geld waard, want het is het laatste stukje in de stad dat nog onbebouwd is. Je weet wel, die villa op de berg in het Heuvelkwartier.'

Alinda knikte, ze had weleens nieuwsgierig door het grote hek gekeken. Achter allerlei soorten bomen had ze in de verte de grote witte villa gezien, die er slecht onderhouden uitzag. Ook de tuin maakte een verwaarloosde indruk. Ze was snel weggelopen toen ze een fel geblijf had gehoord dat steeds dichterbij leek te komen. 'Ga je zijn tuin opknappen?'

'Ik hoop dat hij mij de opdracht geeft. Na veel heen en weer gebel mocht ik op gesprek komen om hem een voorstel te doen met betrekking tot de tuin.'

'Je bedoelt dat jij hém hebt benaderd?' vroeg ze verbaasd.

'Ja, ik zag die enorme oppervlakte en ik dacht bij mezelf: daar zit misschien een mooie opdracht in. Maar na dat gesprek heb ik er een hard hoofd in. Ik ben min of meer van het terrein gejaagd door zijn honden. Hij heeft drie herders, van die manshoge kalveren.' Hij rilde bij de gedachte eraan. 'Het is een taaie baas die inmiddels al talloze verzoeken en aanbiedingen van de gemeente en projectontwikkelaars heeft afgewimpeld. Snap je dat nou? Hij woont er toch helemaal alleen? Nou ja, hij heeft ook nog een oude zus die bij hem inwoont, geloof ik, maar verder... Het lijkt me veel aangenamer om de hele boel voor grof geld te verkopen en gezellig in een flatje te gaan wonen. Heb je lekker veel geld om leuke dingen mee te doen.'

Alinda haalde haar schouders op. 'Ik weet het niet. Misschien woont hij er al heel lang en is hij eraan gehecht geraakt. Misschien is het wel familiebezit. Ik kan me het ergens wel voorstellen, al hoeft hij natuurlijk niet zo onbeleefd te doen tegen jou.'

De bus stopte abrupt. Alinda schoot met haar lichaam naar voren en stootte haar voorhoofd zacht tegen dat van Joris.

'Het spijt me!' zei ze geschrokken. Ze durfde hem niet goed aan te kijken en voelde dat haar gezicht rood kleurde.

'Geeft niet, ik heb een harde kop. Heb ik jou pijn gedaan?'

'Nee hoor, dat valt wel mee.' Ze richtte haar hoofd op en zag een bezorgde glimlach om zijn mond.

Toen ze uitstapten, viel de regen alweer met bakken naar beneden. Ze keken elkaar even kort aan. Allebei waren ze wat verlegen met de situatie. Alinda was de eerste die wat zei. ‘Doe je de groeten aan Lidewij? Zeg maar dat het heel goed gaat met Miesje.’

‘Dat zal ik doen,’ zei Joris. Hij aarzelde even, stak toen zijn hand op en verdween in de stromende regen.

HOOFDSTUK 2

Op een zaterdagmorgen twee weken later, stond Alinda pas laat op. Gelukkig had ze vandaag een vrije dag, want ze had onrustig geslapen. Nare dromen hadden haar regelmatig wakker doen schrikken. Ze kon zich weinig meer van de inhoud herinneren, alleen dat er steeds een donkere schaduw op de achtergrond was geweest. De schaduw van een man.

Rillend zette ze koffie en smeerde enkele boterhammen, die ze met een lichte tegenzin opat. Hoewel ze geen trek had, wist ze dat ze straks hoofdpijn zou krijgen als ze nu niets nam. Tussen de benauwde dromen door was er ook eentje geweest waarin Joris Tuinman een voorname rol had gespeeld. Hij had haar in zijn armen genomen en gered van iets afschuwelijks: een monster zonder gezicht dat haar had doen baden in het angstzweet.

Er gleed een warme glimlach over haar gezicht toen ze aan Joris Tuinman dacht. Ze keek naar het baby’tje dat ze van Lidewij had gekregen; ze had het in een piepklein speelgoedbedje gestopt. Het bedje stond op de lage, glazen salontafel. Als kind had ze er nog mee gespeeld; het was een van de weinige dingen die ze van vroeger over had, van de tijd dat haar ouders nog leefden.

Zonder dat Alinda het wist, hadden haar oom en tante de hele inboedel van haar ouderlijk huis verkocht op een veiling en de opbrengst op hun eigen rekening gezet. Toen ze erachter kwam, was het al te laat. Oom en tante deden of het de normaalste zaak van de wereld was. Wat moest zij met die spullen, ze woonde nu toch bij hen? Bovendien was het toch maar oude rommel. ‘Kind, wat zeur je toch. Zit je in over het geld? Nou, maak je dan maar niet druk. Het heeft maar een habbekrats opgebracht, hoor.’ Heel even had ze overwogen om naar de rechter te stappen, maar wat schoot ze ermee op? Er zou alleen nog meer ellende van komen en de inboedel kreeg ze er toch niet mee terug, die was inmiddels verdeeld over allerlei huishoudens. Zo’n rechter zou haar waarschijnlijk niet eens geloven.